

63. Oskar och Hilma¹⁷⁵
(Theräs, [Ekenäs; Sköldö])

175

Tjunger med samma melodi som "Stik
Vänmland, du sköna".

1. Månen bleka skinner förslöret land³ och sjöⁿ,
och gröna löven prarla till för vinden.

Skön Hilma sitter sorgen på Naumissaen ö,
mot liten hand hon lutar bleka kinden,
Och vernadspilla tankar i hjärtat väckta om:
"Var minne Oskar döda, som ej till Hilma kom?
Och kalukvärd suck flyr bort för³ aftonvinden.

2. Men hörs ej snabla årtag! En båt nu synas där,
och Oskar hastar glad till Hilmas möte.

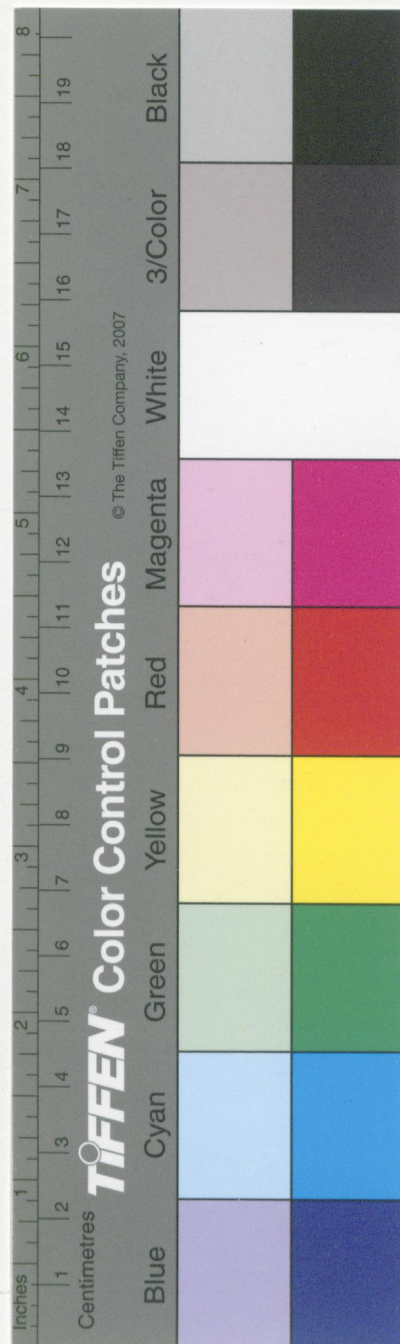
O, skulle han ej komma till Hilma kan han här!
Hon vilar nu så säll uti hans sköte.

Och dyra Trohetseder nu höres från hans mun,
och jord och himmel tages till vittne denna stund,
att endast döden skiljer deras kärlek.

3. Men, dyra Oskar, vet du, en enång säger mig,
du glömmar Hilma snart i världens vinnubel.

Jag fattig är och ringa, om jag än⁵ älskar dig,
din kärlek är mig mer än jord och himmel.

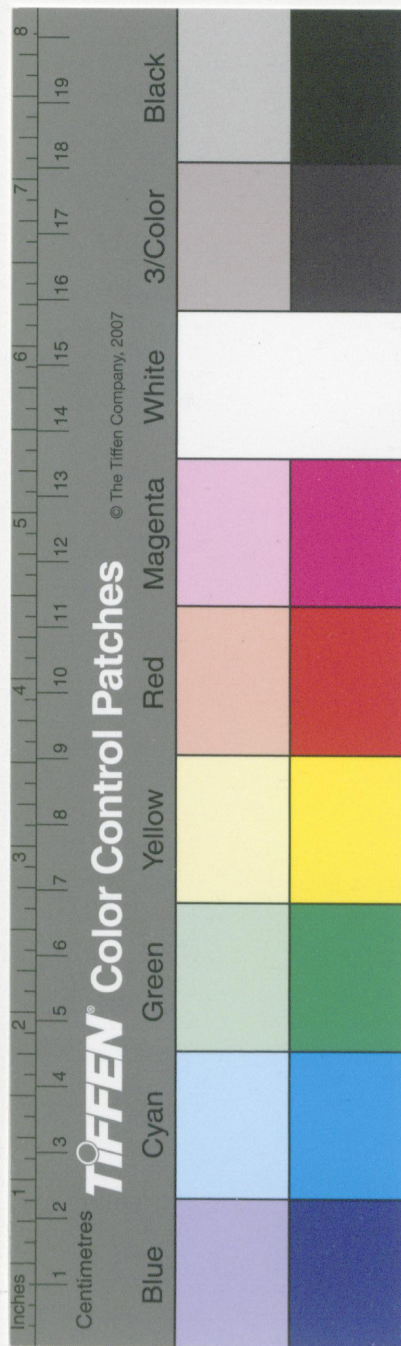
Men Herren är mitt vittne, så snart en gud
är till.

Om du mig överger och hör en annan till,
med döden vill jag då förlovring sira.

176

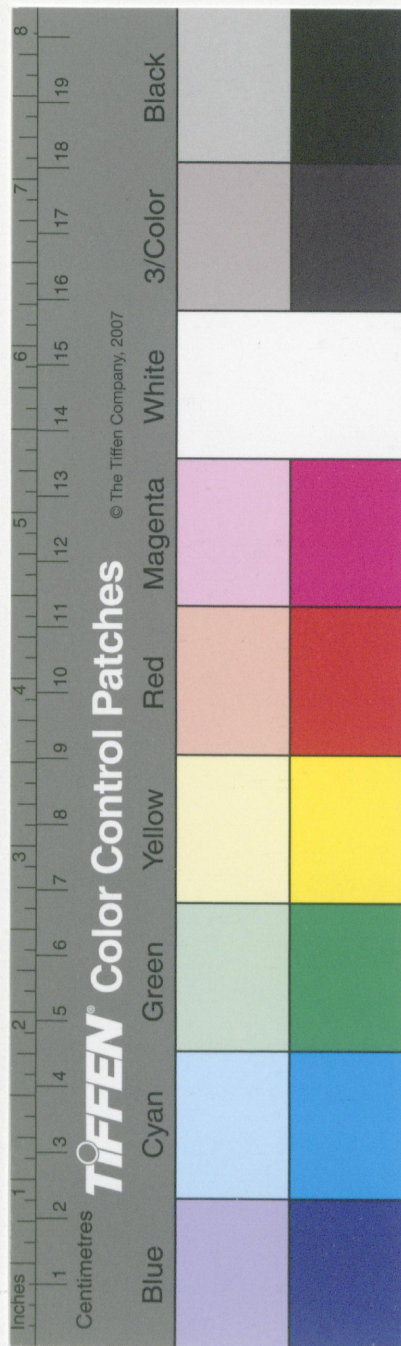
4. Men Oskar tog och kyrste de gula betrens guld;
"Men skulle jag mig själva olyckelig göra!
Till död så kan jag lovat dig nog bli och kuld,
och låt ej ⁸lycka amigat dig störa.
Från beredomen du varit den enda jag haft här,
och intill blika döden jag dig i hjärtat bär.
Du var min första och min siste kärlek."
5. Anna Niklas hjärta blev vaggat så i ro
by Oskar älskar henne in i döden,
Friden kan nu åter i hennes hjärta bo
och hon kan katta livets hårda öden.
Hon bär så lätt som fågeln sin falliglast och
nöd,
i rikedom i hjärtat hon har till överflöd,
när Oskar är mot henne kuld och torgen.
6. En härlig söndagsmorgon när solen klar gäldar,
ses Niklas och till kyrkan styra farden,
så glad som liten larka i björkens gröna topp,
fäst utan far och mer hon står i världen,
Men Oskar, hennes allt, blir för henne far och mer,

han blir för henne ¹⁷⁴systrar, han blir för henne bror,
och Gud i himlen styrer ¹⁶deras Eden.

177

7. Men klockorna do ringa så vemodsfullt i dag,
som om de gråto över jordens syndar.
Och över ¹⁷Hilmas anlet flög också ¹⁸ett dyrt och drag,
som om en dysser arming låg därunder.
Men Hilma sina tankar nu styrer ¹⁹öfver till Gud
till honom, ²⁰som och hörer de ringas bönsjud:
Och tången uti trumpet ²¹härligt klingar.
8. Då ²²Gudsfräusen var slutad, då nåt ett välkännt
till Hilmas öra, och hon digrar neder.
Ett ansän körs, och slutet i Oskars systers famn
som död hon vilar där, tillt solgätt neder.
Men när ²³hon äntligen slog ²⁴sina blåa ögon opp,
hon minns, att henne vikit både kärlek,
att Oskar förelyste med en annan ²⁵liv och hopp.
9. O Betty, goda fläpka, följ mig till stranden ner,
du, som engång har lovet bli min systrar.
Jag vill so bost mot ²⁶himmlet, jag blir väl bättre
nänd sedan om till Oskar, om dig lystrar.

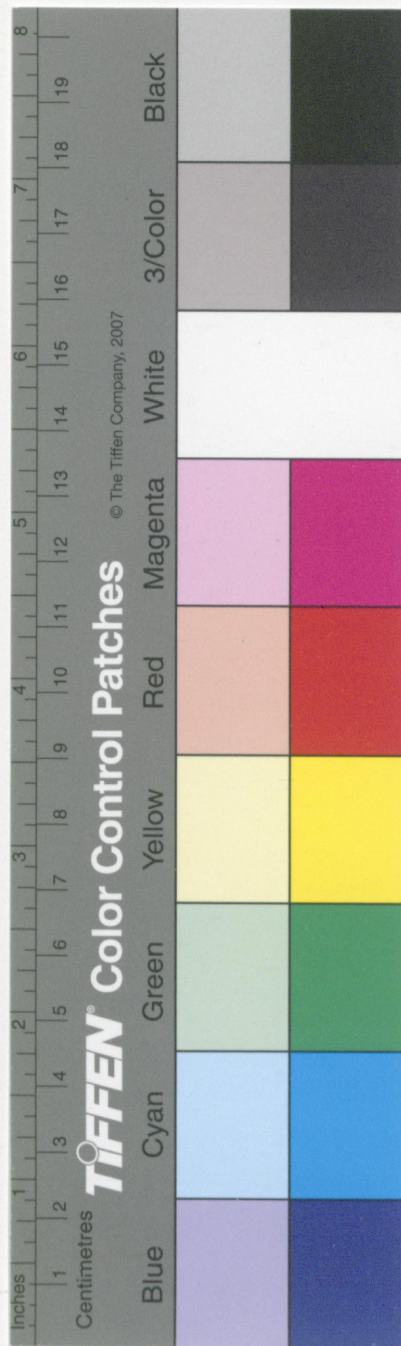

Ge honom och en hälsning på den han för haft kär,
 Hans bild jag dock för evigt ^{26/} uti mitt hjärta bär,
 så lätt som han kan jag ej eder byta.

10. Och hand i hand de gingo ²⁸ som tvänne nybörjare
 till Hilmars båt. Förval ut Hilmars säger.
 "Vi träffas väl nog åter," och Hilmars svarar.
 "Du är ändå den enda vän jag äger".
 Och långt ^{30/} över böljan i båten Hilmars far,
 Och Betty än en stund står på stranden
 så vandröfyllt hon blickar efter Hilmars. ^{31/} kvar

11. Men, o förskräckligt! Var det en villa eller ved,
 en verklighet att båten ligger omvänd.
 Hems ^{32/} en skymt av Hilmars nu mera finnes ^{33/} kvar,
 Och båt firmt ej hiskande, som han bli dit ^{34/} sånd.
 I djupa förvirran hon tina händer vred,
 Det blir en thaff för Oskar, som bristit har sin ed
 och lovat en gång att sin Hilmars.

12. Oskar firar lysning med sin unga, rika brud
 och sitter där med hemligt förhålligt.
 Och ^{34/} Hilmars ser så stolt ut i sin nya skrud. ^{35/}

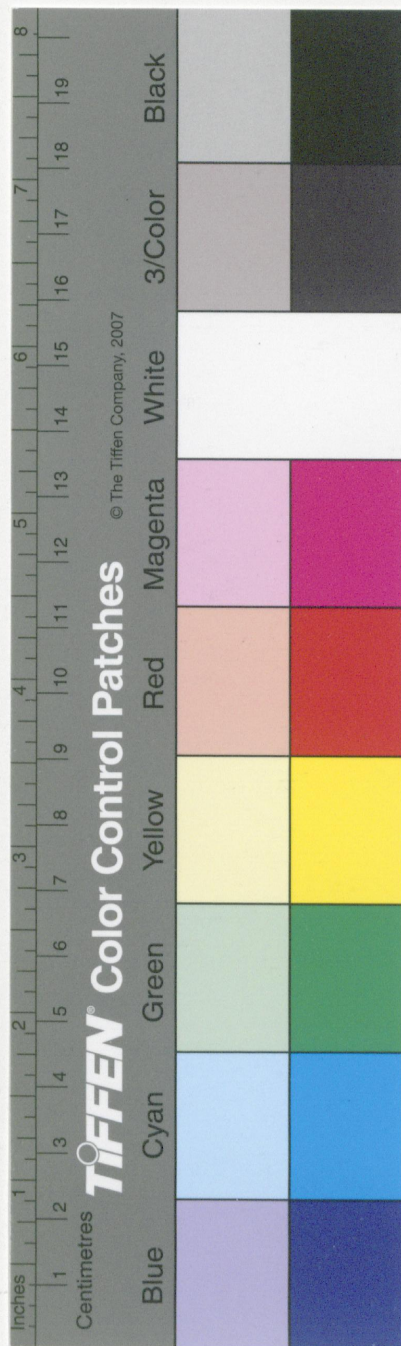

174
En skönare kan ³⁶⁾ det är väl kalligt.
Men Hilda var så fattig på jordiskt gods och guld
fast uppå kärlek rik och i hjärtat oskuldsfull,
men Emma ägde stora rike domar.

13. Betty, ³⁷⁾ Oskars syster, ³⁸⁾ hon trädde sakta in,
och hennes kind är vit ³⁹⁾ som bleka ⁴⁰⁾ blöden;
"Bra svårt så har du felat nu," häre bröder min,
som vid hus borden fästet ⁴¹⁾ dina öden.
En sista hälsning med för jag på den du för
haft här,
hon slutat sin dagar och nu i himlen är,
där aldrig mera ho och kärlek rika."

14. Oskar så förtrivlad flyr bort till gröna strand
han suckar, bleyar och är smärta gråter.
Han heron gånger nger sin kära Hildas namn,
men Hilda under aldrig mera åter.
Var afton ses han inn bringa blom och berg och dal,
Og Emma när han lindar hans tvåra hjärtbeval,
han söker, men han tycks ej finna friden.

15. En kulan vinternatten man honom sitta seg
på Kammissari Kohnes så en kasse.
Din frusna toge tårar på binderna ⁴³⁾ nu lag,
och ⁴⁴⁾ hjärtat hade upphört ren att klappa,

180

Ty dödens bleka ängel sin hand på konans säll
 hans arde fört hit blaskat på jordens dunkla natt
 Så slutar sköna Håkanas ^{45/} kärleks saga. 180

7 Ekenäs firnar följande alikheter: 1 Och
 männens 2/ skog 3/ med 4/ o 5/ men dock jag
 6/ och 7/ döden 8/ låt inga 9/ till bleka döden
 kommer 10/ är 11/ ty 12/ i 13/ sägs 14/ höga
 15/ ty 16/ leder 17/ ordet saknes 18/ sorgst 19/ höjer
 20/ Haren 21/ måkigt 22/ står 23/ lå 24/ står
 25/ till 26/ ändå 27/ jag i 28/ vandra 29/ nog väl 30/ en
 sam 31/ sorgen 32/ och ej 33/ synes 34/ Emma (och sak-
 nas) 35/ nya fina skrud 36/ man 37/ och Betty
 38/ ju 39/ blek 40/ själva 41/ o 42/ bundet 43/ kin-
 den ännu 44/ men 45/ Håkanas sorgna.

